

че азъ сичко, що ми иде отъ рѣки, го правѣ — помогни ми, при сиромашіѣ-тѣ що теглѣ, да могѣ да прѣтърпѣвамъ и неправедны укори и да си мълчѣ.

V. ЯВЛЕНІЕ.

(Стефанъ и прѣдишни-тѣ).

Стеф. (влиза замисленъ. При неговоя погледъ Маріа ся сили да ся покаже весела).

Стеф. Добро іутро мале, добро іутро Маріе!

Маріа. Добрѣ дошелъ. Днеска ты много рано излѣзна изъ кѣщи.

Стеф. (скритомъ къмъ неѣ) па секадѣ късно пристигнахъ.

Маріа. (наведе очи долу и въздыша).

Майка. Слушай, Стефане, да ти кажѣ: кѣща-та ти ся не съвсѣмъ развалила; слуги-тѣ ти нищо не врѣдѣтъ.

Стеф. (съ горчиво подсмиваніе) слуги-тѣ ми?

Майка. Трѣбва човѣкъ да ги повыква по дваесетъ пѣти, па пакъ никой недоходи.

Стеф. Вѣрвамъ.

Майка. Не щѣтъ да мя знаѣтъ за нищо и за никаквѣ.

Стеф. Така сѣщо и мене.

Майка. Е ми защо неразпѣдишь такива нехранимайковци?

Стеф. Тѣ сѣ вече разпѣдени.

Майка. Мигаръ си сички-тѣ разпѣдилъ?

Стеф. Сички-тѣ.

Майка. Я глѣдай! неможѣ ли да задържишь баремъ Петра; той знаеше много добрѣ да забавлява Иванча.

Стеф. За това му не отнелъ и кесіикѣ-тѣ.